

FŐVÁROSI ÍTÉLŐTÁBLA
3.Kf.27.654/2008/8. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Urbánné dr. Csató Julianna ügyvéd által képviselt felperesnek a jogtanácsos által képviselt **Központi Igazságügyi Hivatal** (1116 Budapest, Hauszmann Alajos utca 1.) alperes ellen kárpótlási ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2008. szeptember 3. napján kelt 9.K.31.963/2007/5. számú ítélete ellen a felperes 6. sorszám alatt bejelentett és 8. sorszám alatt indokolt fellebbezésére meghozta az alábbi

Í T É L E T E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, megállapítja, hogy a felperes 1/1 arányban az élet elvesztéséért egyösszegű kárpótlása jogosult.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes 5610438-2. számú határozatával elutasította a felperes személyi kárpótlás iránti igényét, amelyet testvére, néhai ... életvesztése miatt terjesztett elő annak Auschwitzban bekövetkezett halála miatt. Döntését azzal indokolta, hogy a felperes nem bizonyította a sérelmet szenvedettel fennálló rokoni kapcsolatát, valamint azt, hogy a sérelmet szenvedett a deportálás ideje alatt hunyt volna el.

A felperesnek elsődlegesen a határozat megváltoztatása, kereseti kérelmének megfelelő döntés meghozatala, másodlagosan a határozat hatályon kívül helyezése és az alperes új határozat meghozatalára kötelezése iránt előterjesztett keresetét az elsőfokú bíróság ítéletével elutasította. Az életüktől és szabadságuktól politikai okból jogtalanul megfosztottak kárpótlásáról szóló törvényben meghatározott határidők ismételt megnyitásáról és a kárpótlás lezárásáról szóló 2006. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Kpt.IV.) 1. § (1) bekezdésére, az életüktől és szabadságuktól politikai okból jogtalanul megfosztottak kárpótlásáról szóló 1992. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Kpt.I.) 2. § (1) bekezdésének c) és d) pontjaira, illetve a 3. § (1) bekezdésének c) pontjára, valamint a Kpt.IV. végrehajtásáról szóló 67/2006.(III.27.) Kormányrendelet 1. § (3) bekezdésére és a Legfelsőbb Bíróság Közigazgatási Kollégiumának 1/2002. számú Közigazgatási Jogegységi Határozatára utalással kifejtette, hogy a sérelem elszენvedését hitelt érdemlő módon, a jogosultság egyéb feltételeit közokirattal kell igazolni. A rokonsági fok igazolására a felperes útlevél másolata nem fogadható el, mert személyi adatokat csak a felperesre nézve tartalmaz, a közjegyző előtt tett nyilatkozat pedig a sérelem elszენvedését nem igazolja hitelt érdemlő módon, mert abban konkrétum a sérelmet szenvedett halálozásának időpontjára és annak körülményeire nézve nincs, továbbá nem a nyilatkozattevők közvetlen ismeretein alapul. Mindezek alapján megállapította, hogy az alperes határozata jogszerű volt, mert a felperes hitelt érdemlő bizonyítékot a rá vonatkozó bizonyítási teher ellenére nem tudott előterjeszteni.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes élt fellebbezéssel annak megváltoztatása és kereseti kérelmének megfelelő döntés meghozatala iránt. Azzal érvelt, hogy a tanúk hitelesített nyilatkozata önmagában elegendő a sérelem elszენvedésének igazolására, mert egyrészt tartalmazza a deportálás tényét, másrészt azt, hogy onnan a sérelmet szenvedett nem tért vissza. A nyilatkozat anyagi bizonyító erejének megkérdőjelezése elfogadhatatlan, mert azt egyértelműen rögzíti, hogy a halál helye Auschwitz, körülménye pedig a gázkamra. Becsatolta három anyakönyvvezető igazolását arról, hogy a ... család az anyakönyvekben nem szerepel. A másodfokú eljárásban előterjesztette további bizonyítékként saját születési anyakönyvi kivonatának fénymásolatát és annak hiteles magyar fordítását, Ukrajna Kárpátontúli Területi Megyei Archivum igazolását a néhai anyakönyvi adatairól ukrán és magyar nyelven, valamint a Yad Vashem tanúsítványát arról, hogy ... Auschwitzba deportálták és a gázkamrában megölték, neve az áldozatok falán szerepel. E bizonyítékok alapján kárpótlási kérelme teljesítését kérte. Perköltség igénye nem volt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján. Az új bizonyítékok ismeretében is fenntartotta fellebbezési ellenkérelmét, rámutatott az igénybejelentés adatlapján feltüntetett és a másodfokú eljárásban csatolt közokiratban szereplő adatok közötti eltérésekre, melyek alapján a rokonsági fokot megnyugtató módon nem látta bizonyítottnak. Kifogásolta azt is, hogy a Yad Vashem által kiadott igazolás és a Kárpátontúli Területi Megyei Archivum igazolása eltérően tüntette fel a sérelmet szenvedett születési adatait. Költséget nem igényelt.

A fellebbezés alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a másodfokú eljárásban becsatolt okirati bizonyítékok alapján kiegészítette, és megállapította, hogy a felperes a sérelmet elszenvedett féltestvére, aki deportálás ideje alatt halt meg. Az így kiegészített tényállás alapján az elsőfokú bíróságétól eltérő jogi következtetésre jutott.

A másodfokú eljárásban becsatolt okiratok a felperes és a néhai közötti rokonsági fokot aggálymentesen igazolták, az alapján megállapítható volt, hogy mind a felperes, mind a néhai közös apától származnak, tehát féltestvérek, ezért a felperes az állandó bírói gyakorlat és a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény 34. § (2) bekezdése értelmében a Kpt. I. 2. § (3) bekezdésének alkalmazása során kárpótlásra jogosult személyként vehető figyelembe.

A sérelem elszenvedésére, a halál bekövetkezésének tényére a Yad Vashem falán elhelyezett nevek között megtalálható, arról a Yad Vashem tanúsítványa szerint igazolt dokumentum áll rendelkezésre arról, hogy az 1938. augusztus 3-án született ... hat éves gyermek - édesanyja ... - a deportálást követően 1944-ben Auschwitzban meghalt. A fentiekben írt igazolással és a közokiratokkal teljesült az 1/2002 KJE. határozatban foglalt feltétel, a sérelem elszenvedésének hitelt érdemlő módon, a rokonsági kapcsolatnak és foknak közokirattal történő igazolása.

Nem osztotta a Fővárosi Ítéltábla az alperes aggályait a csatolt köz- és magánokirat illetve az igénybejelentésben szereplő adatok azonosságát illetően. Ezzel kapcsolatban azt emeli ki, hogy a sérelem elszenvedésének és a rokonsági foknak igazolására a közokirat és nem az adatlap tartalma az irányadó. A becsatolt adatlap alátámasztotta azt a felperesi képviselői előadást, hogy azt nem a tengeren túlon élő felperes töltötte ki, csupán a részére megküldött adatlapot a megjelölt helyeken aláírta és visszaküldte. Ez az indoka annak, hogy az adatlap első oldalán a felperes anyja neve nem helyesen került kitöltésre. A becsatolt orosz nyelven kiállított születési anyakönyvi kivonat, a Kárpátontúli Területi Megyei Archívum magyar és ukrán nyelven egyaránt kiállított igazolása alapján látható, hogy a fordítás is alkalmas az adatok torzítására, így lett a ... vezetéknevből ..., a ... keresztnévből az ukrán megfelelője ..., és a felperes, valamint a sérelmet szenvedett közös édesapjának apja nevéből ... helyett Nem volt kétséges a másodfokú bíróság előtt az sem, hogy a Yad Vashem tanúsítványán megjelölt ... azonos a sérelmet szenvedettel, függetlenül attól, hogy születési hónapja és napja nem azonos a Kárpátontúli Területi Megyei Archívum által kiállított igazolásban írt adattal. A születés éve, az édesanya neve, a születési hely azonos, ezért az apróbb torzulásoktól és eltérésektől függetlenül a másodfokú bíróság az azonosságot megnyugtató módon és aggálymentesen megállapította.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a felperes és a sérelmet szenvedett közötti rokonsági fokot közokirattal igazoltnak, a sérelem elszenvedésének tényét a

tanúsítvány alapján hitelt érdemlő módon igazoltnak fogadta el és annak alapján megállapította, hogy a felperes a Kpt.IV. 1. § (1) bekezdése alapján jogosult a kárpótlásra, mert a Kpt.I. 2. § (1) bekezdésének d) pontja szerint a sérelmet szenvedett féltestvér a deportálás ideje alatt halt meg, vagyis a felperes kárpótlásra jogosító jogcímet jelölt meg kérelme alapjául.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú eljárásban becsatolt bizonyítékok alapján a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253. § (2) bekezdése értelmében megváltoztatta és a felperes kárpótlásra jogosultságát megállapította.

A felperes a másodfokú eljárásban költséget nem igényelt, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 78. § (2) bekezdése értelmében mellőzte annak tárgyában a határozathozatalt.

Az eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 57. § (1) bekezdésének k) pontja alapján illetékmentes.

Budapest, 2009. február 11. napján

**Dr. Sára Katalin s.k. a tanács elnöke, Dr. Páldy Zsuzsanna s.k. előadó bíró,
Dr. Szőke Mária s.k. bíró**

A kiadmány hitelül:
tisztviselő